

Bir İstanbul Bir Gece

– Mikail Dede · 14 Mayıs 2017

Bir istanbul bir gece,işıldayarak bir korkuluk,yedi kat merdiven soluk soluğa, kırk dördüncü kat sonrası, asansör ulaşır gökyüzüne.

Birkaç karamsar döngü sonrası, karanlık mezarlık, betonarme, çelik örgü ve tuğla koya koya,merdiven dayanır yıldızlara.

Nereye bağlanır bu köprüler nereye? Nereye varır bu sarmaşık yollar nereye? Nereye gider bu demokratik açılım kişisel,

özgürlük kadar özgürleştirici tüp geçitler,

hâlâ aramızda yaya geçitleri bilinen risk.

Gece yarısı yaklaştıkça karanlık nokta,

gök gümüşe çalan turuncuya bürünürken,

ortaya çıkan ışık titrek binalar gibi sonsuz, rengarenk tepelere loş mehtap düşerken,

haymatlos dilenciler valsini sergilemekte.

Ve ;

gündüz işçi olarak fabrikalara koşarken, gökyüzünün köşelerinde insan sürüleri,

iskeleler sabit çakılı asfaltın kıyılarına, yavaş ortaya çıkan karıncalar gibi sonsuz.

Kentsel söküm döngü, ve sil baştan, şehrin bir yan sokağında karanlık silüet, pencerede son deniz feneri olarak elinde,

ışık tutmaktadır tozlu raflardaki kitaplara.

İstanbul'da, bu loş geceler geleneksel,

biz ise sürgün soğuk duvarlara...

Suskun//